

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415200366
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1415200366.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: A. H., narodený X.XX.XXXX, bytom N. U. X/A, D., zastúpený N. A. H., N., narodeným X.X.XXXX, bytom K. X, D., R. I. W., proti žalovanému: SIMPLEX Business, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 18, Banská Bystrica, IČO: 46 869 565, o určenie neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 6C/29/2015-163 zo dňa 7.9.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 6C/29/2015-265 zo dňa 18.6.2020 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 6C/29/2015-163 zo dňa 7.9.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 6C/29/2015-265 zo dňa 18.06.2020 vo výroku, ktorým žalobu zamietol potvrdzuje.
- II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 6C/29/2015-163 zo dňa 7.9.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 6C/29/2015-265 zo dňa 18.06.2020 vo výroku, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania mení tak, že žalovanému sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.
- III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 6C/29/2015-163 zo dňa 7.9.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 6C/29/2015-265 zo dňa 18.6.2020 zamietol žalobu žalobcu o určenie neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute, o určenie, že žalovaný nie je oprávnený požadovať od žalobcu zaplatenie trov právneho zastúpenia vo výške 835,74 eur, odmenu dražobníka vo výške 1.339,98 eur, cestovné dražobníka vo výške 194,10 eur a cenu inzercie vo výške 1.097,20 eur. Žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov konania a zrušil neodkladné opatrenie Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 5C/157/2014-18 zo dňa 16.12.2014.

2. Súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že žalobca je vlastníkom bytu č. XX, v bytovom dome na adrese N. U. X/A C. D. (ďalej aj nehnuteľnosť). V poznámke k LV k tomuto bytu zo dňa 12.1.2015 je uvedené oznámenie o začatí výkonu záložného práva pod C.-XXXX/XX, veriteľom: SIMPLEX Business s.r.o. IČO: 46 869 565, formou dobrovoľnej dražby, N.-XXXX/XX. V časti P. ťarchy je pod por. č. XX zapísané záložné právo v prospech SIMPLEX Business s.r.o., IČO: 46 869 565, vzniknuté na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.9.2014. Žalovaný, ako záložný veriteľ vyčíslil žalobcovi, ako záložnému dlžníkovi dlžnú sumu vo výške 16.329,05 eur. Podľa e-mailovej komunikácie zo dňa 25.11.2014 medzi žalobcom a exekútormi boli voči žalobcovi vedené viaceré exekúcie rôznymi exekútormi. Zmluvou o zriadení záložného práva na nehnuteľnosť, uzavretej dňa 27.5.2004 medzi V. D.

I., O..I.. ako záložným veriteľom a žalobcom, ako záložcom bolo z dôvodu zabezpečenia pohľadávky V. D. I., O..I.. voči žalobcovi, zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXX/XXXX/XXHU zo dňa 27.5.2004, na byt žalobcu zriadené zmluvné záložné právo. Podľa čl. 11 zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti, sa záložca zaväzuje, že nevykoná žiadne opatrenia, ktorými by bránil uplatneniu nárokov V. D. I., O..I.. vyplývajúcich z tejto zmluvy, po vyzvaní V. D. I., O..I.. záložca súhlasí so vstupom jej zástupcov a osôb nimi sprevádzaných na pozemok a objektov, založených v prospech banky. Záložca sa zaväzuje založenú nehnuteľnosť počas trvania záložného práva, zriadeného podľa tejto zmluvy nescudzíť (najmä nepredať, nedarovať, nezameniť s vecou inej osoby, nevložiť ako vklad do základného imania obchodnej spoločnosti alebo družstva, nepodieľať sa ňou ako vkladom na podnikaní iného podnikateľa atď.). V prípade neplnenia niektorej z uvedených povinností je záložca povinný zaplatiť záložnému veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške nesplatennej pohľadávky V. D. I., O..I.. s príslušenstvom, zabezpečenej touto zmluvou, ku dňu nadobudnutia nehnuteľnosti novým nadobúdateľom. Podľa histórie splácania hypotekárneho úveru bola ku dňu 23.9.2013 z úveru nesplatená istina 9.495,40 eur. Dňa 17.7.2017, uzatvorili žalovaný, ako postupca a A. H., narodený 6.7.1982 (syn žalobcu a zároveň jeho zástupca v tomto spore), ako postupník zmluvu o odplatnom postúpení pohľadávky postupcu voči dlžníkovi (žalobcovi). Predmetom postúpenia boli všetky práva (aj tie, ktoré vzniknú v budúcnosti, ktorých vznik závisí od splnenia podmienky) postupcu ako veriteľa voči dlžníkovi a osobám, ktoré poskytli zabezpečenie pohľadávky, a to peňažné ako aj nepeňažné (napr. záložné právo na nehnuteľnosť), vyplývajúce zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti (byt žalobcu) k zmluve č. XXX/XXXX/XXHU zo dňa 27.5.2004, kde predmetom zabezpečenia sú nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie; A., okres: D. X., obec: BA-m. č. A., ako aj zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXX/XXXX/XXHU, ktorým zodpovedá povinnosť dlžníka, alebo osôb, ktoré poskytli zabezpečenie pohľadávky niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť. Odplata za postúpenie pohľadávky bola dohodnutá vo výške 10.445,17 eur. Dňa 1.7.2017 oznámil žalovaný, ako postupca dlžníkovi (v tomto konaní žalobcovi), postúpenie pohľadávky na postupníka A. H., narodeného X.X.XXXX.

3. Žalobca tvrdil, že dojednanie záložnej zmluvy o zmluvnej pokute, uvedené v článku 11 je neurčité a nezrozumiteľné, a z tohoto dôvodu neplatné. Neurčitost' dojednania o zmluvnej pokute spočíva v tom, že nie sú presne určené povinnosti, ktorých porušenie zo strany žalobcu by malo byť dôvodom na vznik nároku záložného veriteľa resp. žalovaného požadovať zaplatenie zmluvnej pokuty a jednak nie je možné podľa citovaného ustanovenia záložnej zmluvy určiť výšku zmluvnej pokuty. Žalovaný si uplatnil zmluvnú pokutu 2 x po 949,54 eur, pričom nie je zrejmé, za akého dôvodu si žalovaný tieto zmluvné pokuty uplatnil a ako určil ich výšku. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku odôvodnil akútnou hrozbou, že žalovaný bude od neho požadovať zmluvnú pokutu, ktorá je nezákonná, ako aj ďalšie neodôvodnené a nepodložené nároky, čím žalobcovi vznikne majetková ujma.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 151a, § 151d odsek 3, § 524 odsek 1, 2, § 526 odsek 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ). Poukázal na to, že povinnosťou súdu je v každom štádiu konania skúmať vecnú (aktívnu aj pasívnu) legitímáciu v spore, t.j. či právo, alebo povinnosť zotrávajú na pôvodných sporových stranách, alebo či prešli (na základe nejakého úkonu, alebo udalosti) na iný subjekt. Stav aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie účastníkov konania súd prvej inštancie zohľadnil aj pri rozhodovaní v tejto veci. Súd prvej inštancie zopakoval, že predmetom tohto konania je určenie neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute, definovanej v zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 7.5.2004, pričom tohto určovacieho výroku sa žalobca (A. H., R.. X.XX.XXXX) domáhal voči žalovanému (SIMPLEX Business, s.r.o.) z dôvodu, že žalovaný, si ako záložný veriteľ uplatnil svoju pohľadávku voči žalobcovi tým spôsobom, že začal s výkonom záložného práva (dobrovoľnou dražbou). Žalobca nesúhlasil s výškou žalovaným uplatnenej pohľadávky, a preto žiadal o vydanie určovacieho výroku v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty, ktorá bola jednou z peňažných položiek vymáhanej pohľadávky žalovaného. Žaloba teda smeruje proti žalovanému, ako záložnému veriteľovi, ktorý peňažnú pohľadávku voči žalobcovi, ako záložnému dlžníkovi, získal od V. D. I., O.. I., a túto pohľadávku si začal vymáhať výkonom záložného práva (ktoré na neho prešlo spolu s postúpenou pohľadávkou od V. D. I., O.. I.). V priebehu konania (dňa 17.7.2017) došlo medzi žalovaným a zástupcom žalobcu (jedná sa o žalobcovho syna), k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú mal žalovaný, ako záložný veriteľ voči žalobcovi, ako záložnému dlžníkovi. Jednalo sa o pohľadávku, ktorá bola vymáhaná dobrovoľnou dražbou, a ktorá bola dôvodom podania určovacej žaloby voči žalovanému. Postúpenie pohľadávky žalovaný, ako postupca dňa 1.8.2017 oznámil žalobcovi, ako dlžníkovi. Momentom postúpenia pohľadávky zo žalovaného na zástupcu žalobcu, sa držiteľom

pohľadávky voči žalobcovi stal jeho zástupca. Žalobca, ani jeho zástupca neurobili žiaden procesný návrh, ktorý by reflektoval novo vzniknutú situáciu v procesnom postavení žalovaného a zástupcu žalobcu. Postúpením pohľadávky žalovaný prestal byť nositeľom pasívnej vecnej legitímácie, teda subjektom voči ktorému môže smerovať žaloba. Postúpením pohľadávky už žalovaný nemá žiadne oprávnenie voči žalobcovi zo záložnej zmluvy, a teda nemôže mať ani žiadne povinnosti z pohľadávky, ktorá mu už nepatrí. Medzi žalobcom a žalovaným sa skončil vzťah, z ktorého žalobca odvodzoval dôvodnosť svojej žaloby. Pohľadávka žalovaného, z ktorej bola odvodená aj žiadaná zmluvná pokuta, už žalovanému nepatrí a žalovaný si ju preto ani nemôže od žalobcu uplatňovať. Rovnako tak si nemôže žalobca uplatňovať splnenie povinnosti (nevymáhať zmluvnú pokutu, ak by bolo určené, že je neplatná) od subjektu, ktorý už nárok na zmluvnú pokutu nemá a ani si ju neuplatňuje. Vzhľadom k tomu, že žaloba smeruje proti žalovanému, ktorý nemá pasívnu vecnú legitímáciu vystupovať v tomto spore a na právnu skutočnosť (postúpenie pohľadávky zo žalovaného na zástupcu žalobcu), ktorá v priebehu konania nastala, nenadväzoval žiadny procesný návrh žalobcu (nebol podaný návrh na zmenu v osobe žalovaného), súd prvej inštancie žalobu z tohto dôvodu zamietol. Nakoľko žalobca, respektíve jeho zástupca neurobili príslušný procesný návrh, súd prvej inštancie po oboznámení sa so zmluvou o postúpení pohľadávky a po dopyte na zástupcu žalobcu, či má nejaký procesný návrh, ktorý ale neurobil, zamietol návrhy na vykonanie ďalšieho dokazovania, pretože akékoľvek dokazovanie, bez vyriešenia základnej otázky (kto je nositeľom povinnosti a voči komu má žaloba smerovať) by nevedlo k inému rozhodnutiu vo veci. Zástupca žalobcu na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, navrhol zmenu žaloby s tým obsahom, že výška pohľadávky, ktorá vznikla medzi dlžníkom (žalobcom) a V. D. I., O..I.. na základe zmluvy o hypotekárnom úvere zo dňa 27.5.2004, bola v deň postúpenia nižšia ako 10.445,17 eur a že žalovaný nebol oprávnený požadovať od žalobcu uspokojenie svojej pohľadávky v uvedenej výške. Súd prvej inštancie takúto zmenu žaloby nepripustil, pretože výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, ale hlavne s ohľadom na vyššie uvedené, že žalovaný nemal v konaní pasívnu vecnú legitímáciu. Vyhlásené uznesenie o nepripustení zmeny žaloby súd prvej inštancie písomne nevyhotovoval a nezasielal sporovým stranám, nakoľko takáto povinnosť pre súd vyplýva iba vtedy, ak by súd pripustil zmenu žaloby, čo v tomto konkrétnom prípade nebolo splnené. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že s ohľadom na zmenu, ku ktorej došlo v súvislosti s postúpením pohľadávky zo žalovaného na zástupcu žalobcu, nebol v konaní preukázaný trvajúcí naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvnej pokuty, nakoľko nebola preukázaná existujúca spornosť zmluvnej pokuty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý si zmluvnú pokutu už neuplatňuje, nakoľko svoju pohľadávku voči žalobcovi už postúpil na iný subjekt. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP), pričom zohľadnil mieru úspechu strán v spore.

5.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytýka, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné, nespravodlivé a nesprávne z procesných dôvodov (nererefkovanie rozhodujúceho dôkazu; vykonanie neexistujúceho dôkazu; zamietnutie namiesto zastavenia) z právne-logických dôvodov (zámena povinností veriteľa s povinnosťami dlžníka; umožnenie retroaktivity; rozpor s judikátom) a z iných dôvodov (nezaprotokolované nezrovnalosti v priebehu pojednávania, verejný záujem). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania považuje za nesprávne z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalobca uviedol, že na začiatku pojednávania, po otázke súdu prvej inštancie ". R. na A.?" bol súdu prvej inštancie predložený dôkaz ". T. N. ktorého výtlačok bol pred verejnosťou podaný súdu do ruky. V tomto vyhlásení terminálny postupník (je to osoba zástupca žalobcu - syn žalobcu) uviedol, že od žalovaného odkúpil všetky práva viazané na pohľadávku, nie však všetky povinnosti. Konkrétne vyhlásil, že prevzal povinnosti, ktoré mu ako novému záložnému veriteľovi ukladá zákon, rovnako ako povinnosti záložného veriteľa ktoré sú explicitne uvedené v zmluve o hypotekárnom úvere XXX/XXXX/XXHU uzavretej dňa 27.5.2004. Následne terminálny postupník deklaroval, že postúpením pohľadávky neprevzal povinnosti (napr. povinnosť prevziať zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, povinnosť uhradiť trovy v prípade prehraného sporu atď.), ktoré žalovanému vznikli či mohli vzniknúť v dôsledku ním vykonaného chybného vymáhania pohľadávky v období september 2013 až august 2017, kedy bol žalovaný žalobcovým záložným veriteľom. Žalobca namietá, že napriek tomu, že bol súdu prvej inštancie tento dôkaz riadne doručený pred ukončením koncentrácie konania, napriek tomu, že súd prvej inštancie prisľúbil ". T. N., nič neprediktoval, spomenutý

dôkaz nevykonaný, nedoručil ho protistrane ani nevydal uznesenie o zamietnutí jeho vykonania. Zápisnica o pojednávaní zo dňa 7.9.2014 ani odôvodnenie rozsudku o podaní a prednese týchto podstatných vyjadrení neobsahujú ani zmienku. Výrok súdu prvej inštancie „, O. S. U., R. Ž. N. R., J. D. W. R. C. I. C. N. N. Ž. O. U. Ž., nie je v súlade s priebehom pojednávania zo dňa 7.9.2017, a preto žalobca žiada, aby sa podstatnými vyjadreniami uvedenými vo „ T. N. zaoberal odvolací súd, keďže sú vo veci určenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného kľúčové.

5.2. Žalobca poukázal na judikát (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2010, spis.zn. 3 Obdo 7/2009) podľa ktorého predmetom postúpenia môže byť len určitá pohľadávka, t.j. právo na plnenie od dlžníka, nie však celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla, v ktorom prípade ide už o zmenu zmluvy, a teda zmenu vzájomných práv a povinností tvoriacich obsah záväzku, ktorá predpokladá v zmysle § 493 OZ dohodu zmluvných strán. Podľa žalobcu úsudok súdu prvej inštancie ignoruje temporálny rozmer sporu. Nejde iba o kozmetickú vadu týkajúcu sa skutočnosti, že súd prvej inštancie rozhodoval podľa Civilného sporového poriadku v žalobe, ktorá bola podaná keď Civilný sporový poriadok nebol ani platný ani účinný. Tiež sa nejedná iba o to, že v celej veci ide o nároky veriteľa v súvislosti s hypotekárnym úverom, ktorý žalobca ani celý nevyčerpal, a ktorý od roku 2004 do roku 2013 poctivo splácal. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy skutočnosť, že žaloba sa vzťahuje na skutočnosť aktuálne v období rokov 2014-2015, ako aj fakt, že žaloba vo veci o neplatnosť dojednania o zmluvnej pokute a o tom, že právo nie je, bola podaná dňa 16.1.2015. Podľa žalobcu súd prvej inštancie vydaním svojho rozhodnutia uvádza do praxe maximu (princíp konania), že „ U. za N. N. C. A.J. I. C. J. C. D. K. U. S. N. N. na T. V.. Toto však minimálne od zavedenia urbárskych reforiem (1769) a zrušení nevoľníctva (1785) nie je možné. Potvrdenie podobného precedensu na súde vyššej inštancie by zásadným spôsobom implikovalo narušenie stavu právnej istoty členského štátu EÚ.

5.3. Žalobca namietal konštatovanie súdu prvej inštancie, že z ďalšej predloženej e-mailovej komunikácie zo dňa 25.11.2014 medzi žalobcom a exekútormi má vyplývať, že voči žalobcovi boli vedené viaceré exekúcie rôznymi exekútormi. Uviedol, že je dôchodca v zložitej životnej situácii a ani v roku 2014, ani nikdy predtým či potom s nikým e-mailom nekomunikoval. Splnomocnenie na komunikáciu s veriteľmi a exekútormi udelil žalobca svojmu synovi a jeho vtedajšiemu právnenému zástupcovi S.. Q. až v roku 2015. V prípade že akákoľvek e-mailová komunikácia v roku 2014 prebehla v žalobcovom mene, potom sa žalobca domnieva že uvedenú e-mailovú komunikáciu inicioval žalovaný či osoby jemu známe a bola to komunikácia urobená bez žalobcovho súhlasu a v rozpore s jeho právami. Namietá, že jeho problémy s exekútormi sú vo vzťahu k veci samej irelevantné, a nie je férové ich zmieňovať a popritom sa v celom rozsudku ani slovom nezmeniť o hraničnej ujme, ktorú žalobcovi spôsobili „ J. Žalovaného, keď od neho pod nátlakom požadovali 20.000 eur z titulu pohľadávky, ktorú takmer desať rokov poctivo splácal a ktorá v období keď ju banka previedla na žalovaného dokázateľne nepresahovala hodnotu 9.500,- eur.

5.4. Žalobca ďalej namietá to, že zápisnica z pojednávania je podstatným spôsobom neúplná, a že nebolo z technicko-personálnych dôvodov umožnené predniesť záverečnú reč rečnícky náležitým a dôstojným spôsobom. V časovom harmonograme súdu nebolo pojednávaniu vyhradené potrebné množstvo času, ktorý by súdu umožnilo vykonať všetky potrebné úkony a náležité posúdiť procesný stav. Týmto mohlo v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Preambulou, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd dôjsť k narušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

5.5. Žalobca nesúhlasí s priznaním nároku na náhradu trov konania. Tvrdí, že sú naplnené dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Uviedol, že je dôchodca v neľahkej životnej a zdravotnej situácii. Rozhodnutie je neprimerane tvrdé. Podanie určovacej žaloby bol jediný možný spôsob ako sa žalobca proti neúmerným nárokom žalovaného mohol brániť, keďže trestné oznámenie vo veci nátlaku a pokusu o podvod OČTK unikátnym spôsobom (zámena rolí obete a obvineného) odmietli vyšetrovať. Žalobcovi už vo veci jeho právnej obrany vznikli na jeho pomery nesmierne vysoké náklady, keď len svojmu prvému advokátovi S.. Q. za služby v tejto veci uhradil faktúry vo výške niekoľkých mesačných dôchodkov. Pokúšal sa o riešenie sporu mimosúdnou cestou (17.12.2014) aj zmiernom (august-september 2017) pred súdom prvej inštancie. Priznanie nárokov na náhradu trov konania žalovanému by celú situáciu ešte väčšmi skomplikovalo, keďže v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.9.2017 by si práva na tieto nároky mohol nárokovať aj žalobcov syn. Keby žalobcovi išlo iba o zbavenie sa svojej platobnej povinnosti, jednoducho by pred súdom namietal premlčanie dlhu. Žalobca koná vo verejnom záujme (ochrana slabších)

5.6. Žalobca poukázal na to, že pohľadávky založené na zmluvách o hypotekárnych úveroch ukladajú vo vzťahu k výkonu záložného práva určité povinnosti nielen dlžníkovi, ale aj veriteľovi. Medzi povinnosti ktoré má veriteľ k dlžníkovi patrí povinnosť riadne zaevidovať všetky dlžníkové platby, povinnosť nevymáhať od dlžníka viac, ako je dovolené hypotekárnou zmluvou prípadne osobitným zákonom, povinnosť chrániť osobné údaje dlžníka, povinnosť prebrať hmotnoprávnu zodpovednosť za vady, škody, či ujmu spôsobenú porušením dlžníkových práv, povinnosť uhradiť dlžníkovi jeho trovy v prípade, že dlžník pred súdom právoplatne dokáže, že veriteľ porušil jednu z vyššie uvedených povinností. Všetky tieto povinnosti postúpil pôvodný záložný veriteľ V. D. O..I.. na žalovaného. Žalovaný všetky tieto povinnosti svojou zmluvou s V. D. O..I.. vedome, explicitne a bez výnimky prevzal. Zákomom a pôvodnou hypotekárnou zmluvou definovanú množinu týchto povinností následne prevzal od žalovaného aj terminálny postupník. Avšak tie povinnosti, ktoré žalovanému vznikli v súvislosti s konaním nad rámec hypotekárnej zmluvy či dokonca v rozpore s ňou, terminálny postupník neprijal. Presun týchto povinností nenastal. Špecifikom úkonu postúpenia pohľadávky je to, že sa nejedná o úkon dvojstranný, ale o úkon v ktorom dochádza k presunu práv a povinností medzi tromi stranami. K právnomu vzťahu medzi dlžníkom a pôvodným veriteľom (t.j. postupca) tak aktom postúpenia pohľadávky pristupuje nový veriteľ (t.j. postupník), ktorý na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodného veriteľa preberá práva s pohľadávkou spojené. Občiansky zákonník preto explicitne určuje, že aktom postúpenia pohľadávky prechádzajú z postupcu na postupníka práva, nie však povinnosti, ktorými z titulu veriteľa postupca disponuje vzhľadom k dlžníkovi. Keďže sú pohľadávky, ktoré sú dané na postúpenie častokrát pohľadávky rizikovými, t.j. takými pohľadávkami ktoré môžu mať vady, je ich postúpenie pre bdelého postupcu zväčša zaujímavé, len za predpokladu že sa aktom postúpenia na úkor postupníka zbaví aj zodpovednosti za vady v pohľadávke. Preto zmluvy o postúpení pohľadávky neraz využívajú pojem ". I. O. Q.. Ak sa vec prenechá ako stojí a leží, nezodpovedá scudziteľ za jej vady, ibaže vec nemá vlastnosť, o ktorej scudziteľ vyhlásil, že ju má, alebo ktorú si nadobúdateľ výslovne vymienil. V kontexte postúpenia pohľadávky sa tak artikuláciou doložky ". I. O. Q. postupca zodpovednosti za vady v pohľadávke - a teda aj povinnosti s touto zodpovednosťou spojené - zbavuje v neprospech postupníka. V prípade, že je aj táto doložka stranami transakcie považovaná za nedostatočnú, je úkon postúpenia pohľadávky neraz sprevádzaný klauzulou o postúpení povinností, resp. uzatvorením ". V. N. N. O. N.. Naopak v prípade, že zmluva o postúpení pohľadávky - neobsahuje explicitnú úpravu týkajúcu sa presunu povinností - neobsahuje doložku o postúpení veci ". I. O. Q. - nie je sprevádzaná zmluvou o postúpení práv a povinností - presun povinností či ich časti je rozporovaný nadobúdateľom, treba v zmysle § 524 OZ vychádzať z toho, že k hmotnoprávnemu presunu povinností, ktoré pôvodnému záložnému veriteľovi z titulu ním vymáhaných nárokov zoči-voči dlžníkovi vznikli, k takému presunu povinností nedošlo a ostávajú teda jeho ťarchou. Zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalovaným a terminálnym postupníkom žiadnu explicitnú úpravu o presune povinností neobsahuje. Z uvedeného dôvodu žalobca tvrdí, že v spore zostáva aj naďalej pasívne legitimovaným postupca. Žalobca preto žiada, aby odvolací súd artikuloval, že podľa § 524 Občianskeho zákonníka platí, že úkonom postúpenia pohľadávky prechádzajú z postupcu na postupníka práva. Taktiež platí, že v dobrovoľných občiansko-právnych a obchodných vzťahoch sa možno povinností na úkor tretej osoby zbaviť len za predpokladu, že s tým nadobúdateľ súhlasí. Toto platí aj v prípade trilaterálneho úkonu postúpenia pohľadávky, vrátane presunu povinností ktoré má postupca voči dlžníkovi. Keďže aktuálny záložný veriteľ odmieta, že by od žalovaného prevzal povinnosti, ktoré žalovanému voči žalobcovi vznikli, či mohli vzniknúť chybným výkonom pôvodnej hypotekárnej zmluvy prípadne úkonmi právnej obrany voči nárokom, ktoré inicioval žalovaný podaním ". na A. A.D. u dražobnej spoločnosti 1. konsolidačná s.r.o., a keďže žalovaný riadne nepreukázal, že sa týchto povinností či zodpovednosti za prípadné vady a škody riadne zbavil, disponuje žalovaný vo veci určovacej žaloby pasívnou vecnou legitímáciou a je povinný ju strpieť. Žalobca odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 26/2017, postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť odvolania (1 Cdo 126/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 12/2015, 4 Cdo 191/2011, 5 Cdo 43/2013, 6 Cdo 95/2012, 7 Cdo 179/2014, 8 Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru

pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia. Podľa žalovaného, dôkaz vyhlásenie postupníka, ktorým postupník vyhlasuje, že prevzal len právo nie povinnosti, nie je pre rozhodnutie o veci dôležité. Dôležitá je skutočnosť, že došlo k postúpeniu pohľadávky a teda že na miesto pôvodného veriteľa, žalovaného, nastúpil postupník, že žalovaný svoju pohľadávku „stratil“ a nemá už na ňu nárok, a tak ani dlžník, žalobca, nemá voči žalovanému žiadne povinnosti. Žalovaný prestal byť v dôsledku straty pohľadávky (práv a povinností veriteľa) nositeľom pasívnej legitímácie. Žalovaný tvrdí, že aj ak žalobca vyhlásenie postupníka predložil, súd prvej inštancie nemal povinnosť žalovanému toto vyhlásenie doručovať, keďže ešte pred predložením vyhlásenia postupníka žalobcom súdu došlo k postúpeniu pohľadávky, ktoré bolo súdu oznámené listom z 3.8.2017. Keďže žalovaný nebol v spore pasívne legitimovaný, nemal na doručenie vyhlásenia postupníka právo a súd nemal tiež povinnosť mu ho doručiť. Žalovaný tvrdí, že vyhlásenie postupníka nemožno považovať za procesný návrh a že súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca ani jeho zástupca neurobili žiadny procesný návrh, ktorý by reflektoval novo vzniknutú situáciu v procesnom postavení žalovaného a zástupcu žalovaného, teda neurobili návrh na zmenu v zmysle § 80 ods. 1 CSP, keďže postúpenie pohľadávky zo žalovaného ako postupcu na A. H. N.. E.. N., postupníka, syna a právneho zástupcu žalobcu, je právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 470 ods. 1 CSP v zmysle ktorého Civilný sporový poriadok platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, a teda že CSP sa vzťahuje a uplatňuje aj na toto konanie. Keď súd prvej inštancie na toto konanie aplikoval CSP, postupoval správne. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že postúpením pohľadávky sa mení osoba veriteľa, tak že na miesto pôvodného veriteľa (postupcu) nastupuje iný subjekt (postupník), ktorý vstupuje do všetkých práv a povinností predchádzajúceho veriteľa v súvislosti s postúpenou pohľadávkou. Špecifikom úkonu postúpenia pohľadávky je to, že sa nejedná o úkon dvojstranný, ale o úkon v ktorom dochádza k presunu práv a povinností medzi tromi stranami. K právnemu vzťahu medzi dlžníkom a pôvodným veriteľom (postupcom) tak aktom postúpenia pohľadávky nastupuje nový veriteľ (postupník), ktorý na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodného veriteľa preberá práva s pohľadávkou spojené. Pri postúpení pohľadávky ide o výlučne o dvojstranný právny úkon bez účasti dlžníka, ktorým dochádza k zmene v osobe veriteľa, tak že nový veriteľ nastupuje do práv a povinností predchádzajúceho veriteľa. Dlžník s postúpením pohľadávky nemusí súhlasiť a dokonca sa o postúpení pohľadávky nemusí ani dozvedieť, a do tohto okamihu je povinný plniť pôvodnému veriteľovi. Žalovaný namietal, že žalobca svojvoľne uvádza, ktoré konkrétne povinnosti žalovaný ako postupník od postupcu, prvotného veriteľa, V. D. I., O..I.. postúpením nadobudol, a že len tieto konkrétne povinnosti následne od žalovaného prevzal A. H., N.. E. N., syn a právny zástupca žalobcu, a že ostatné povinnosti, ktoré žalovanému vznikli v súvislosti s jednaním nad rámec hypotekárnej zmluvy A. H., N.. E. N.. neprijal, presun týchto povinností nenastal. Žalovanému nie je zrejmé ako žalobca dospel k záveru, že na žalovaného boli V. D. I., O..I.. postúpené práve povinnosti ním výslovne uvedené v odvolaní. Žalovanému nie je zrejmé ako žalobca dospel k záveru, že keď na A. H. N.. E. N.. neboli postúpené ostatné povinnosti, ktoré žalovanému vznikli v súvislosti s jednaním nad rámec hypotekárnej zmluvy, ako mohli byť postúpené z V. D. I., O..I.. na žalovaného. Rovnako nie je žalovanému zrejmé, prečo v niektorých častiach Odvolania žalobca uvádza, že k presunu povinnosti postúpením pohľadávky zo žalovaného na A. H. N.. E.. N.. nedošlo, že došlo len k prevodu práv, a popritom výslovne v odvolaní žalobca menuje, ktoré konkrétne povinnosti A. H. N.. prevzal. Podľa žalovaného aplikácia tohto ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy len v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, pre ktoré náhradu trov neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane subjektov sporu. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považuje súdna prax (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Obo 176/2010 zo dňa 28.2.2012) predovšetkým osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, teda nielen na strane toho, komu má byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj na strane toho, komu bola náhrada trov konania priznaná. Súd musí pri rozhodovaní zohľadniť tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu úplatnému nároku, ako aj procesný postoj strany, ktorej má byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Či tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa je na voľnej úvahe súdu. Samotná skutočnosť, že žalobca je dôchodca, ako i tvrdenie, že v konaní mu už vznikli na jeho pomery nesmierne vysoké náklady a ďalšie dôvody uvedené žalobcom v odvolaní vzhľadom na uvedené nezakladajú podľa žalovaného dôvod pre použitie § 257 CSP. V sporovom konaní strana, ktorá mala úspech vo veci, má právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania. Dôvod hodný osobitného zreteľa uvedený žalobcom v odvolaní, a síce, že žalobca koná vo verejnom záujme je irelevantný. Tento dôvod žalobca doplnil prílohou k odvolaniu s názvom „ B. V. C. U. C. C. B.

Ž.O.". Žalovaný tento dôvod považuje za absurdný a má ďalej za to, že príloha k odvolaniu preukazujúca tento dôvod má absurdný až „ charakter. Rozsudok je záväzný len pre strany konania. Konanie žalobcu vo verejnom záujme tu spoľahlivo nie je preukázané. Rovnako dôvod uvedený žalobcom, že priznanie nárokov na náhradu trov konania žalovanému by celú situáciu ešte väčšmi skomplikovalo, keďže v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky by si práva na tieto nároky mohol uplatňovať žalobcov syn, A. H. N.. E.. N.. ako postupník, je dôvodom irelevantným a rovnako nesprávnym, keďže nárok na trovy konania sa rozsudkom priznal žalovanému, teda spoločnosti SIMPLEX Business, s.r.o., ako strane konania. Postupník, A. H., N.. E. N.. stranou sporu nie je, nie je teda žalovaným a nárok na náhradu trov by si pán A. H., N.. E. N.. uplatniť nemohol. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v súvislosti s postúpením pohľadávky zo žalovaného na pána A. H., N., ako syna a právneho zástupcu žalobcu, nebol v konaní preukázaný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute. Naliehavý právny záujem je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť (rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo 49/2003). Žalovaný tvrdí, že medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom, A. H., N. nie je stav objektívnej právnej neistoty, keďže: A. H., N.. je v príbuzenskom pomere k žalobcovi, je žalobcov syn, A. H., N. konal v záujme žalobcu ako jeho právny zástupca, ktorý „ pohľadávku žalovaného a vzhľadom aj na vyššie uvedené je predpoklad, že tak bude konať naďalej, postúpením pohľadávky zo žalovaného na A. H., N., sa sledoval cieľ odstrániť ohrozenie žalobcovho právneho postavenia, nie je tu existencia spornosti zmluvnej pokuty medzi žalobcom a A. H., N.. Žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z výrazu ". R. C. Ž. Ž. N. je zjavné, že žalovaný zamieňa povinnosti, ktoré má dlžník voči veriteľovi s tými povinnosťami, ktoré má veriteľ (žalovaný) voči dlžníkovi (žalobcovi). Vo veci určenia pasívnej legitímácie žalovaného je pritom diskusia o povinnostiach žalobcu (dlžníka) irelevantná. Dôležitá je diskusia o povinnostiach ktoré má, mal či mohol mať žalovaný k žalobcovi. Z celkového textu vyjadrenia žalovaného je zjavné, že o skutočnosti, že v právnom štáte má isté povinnosti nielen dlžník voči veriteľovi, ale aj veriteľ voči dlžníkovi, nebol žalovaný doposiaľ žiadnou inštitúciou poučený. Vo veci dôkazu ". T. N. nijakým spôsobom nedošlo k určeniu, že súd prvej inštancie tento dôkaz nevykoná. K čomu naopak došlo bolo vyslovenie výroku ". T. N. ústami sudcu (12 minúta záznamu z pojednávania zo dňa 7.9.2017). Z toho bolo pre všetky osoby prítomné v súdnej sieni zjavné, že došlo k určeniu o vykonaní dôkazu. Ide o to, že sudca sa dôkazom ešte bude zaoberať. K tomu však nijakým spôsobom nedošlo a zmienka o predložení tohoto dôkazu, či určení o jeho vykonaní či nevykonaní sa nenachádza ani v rozsudku, ani v zápisnici z pojednávania. Tým že sudca nevykonal to, k čomu sa sám zaviazal, bol žalobca uvedený v omyl. Žalobca považuje dôkaz "vyjadrenie terminálneho postupníka" za kľúč k správne určeniu držiteľa pasívnej vecnej legitímácie, z tohto dôvodu je rektifikácia uvedeného omylu považovaná za nevyhnutnú. Na tomto základe žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 7.9.2017 závažným spôsobom procesné pochybil. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by sa rozporovaných povinností a s nimi súvisiacou pasívnou vecnou legitímáciou - akýmkoľvek legitímnym spôsobom zbavil. Vzhľadom k skutočnosti, že žalovanému bolo v súvislosti s pohľadávkou na účet prevedených viac ako 11.000 eur, ako aj vzhľadom k skutočnosti že k spomínanej „strate“ pohľadávky by bez podpisu žalovaného nemohlo dôjsť, považuje žalobca sloveso "stratil" za zavádzajúce. Procesný návrh nie je explicitne definovaný v zákone či v judikáte možno viesť dišputy o tom, či prostriedok procesného útoku je, alebo nie je, procesným návrhom. Po novo vzniknutej situácii došlo zo strany žalobcu k nasledovným podaniam: 1. podanie námietky voči návrhu žalovaného na zmenu subjektu žalovaného a návrh na jeho odmietnutie, podanie návrhu na zmier, podanie návrhu na vykonanie dôkazu - vyjadrenie terminálneho postupníka. Všetky tieto návrhy boli súdu prvej inštancie riadne podané. K žiadnemu z uvedených návrhov nebolo vydané uznesenie o tom, že by tieto návrhy nereflekovali novo vzniknutú situáciu. Žalobca má za to, že každý z týchto úkonov novo vzniknutú situáciu reflektuje, prípadne - ako je tomu napr. vo vyjadrení terminálneho postupníka - dokonca explicitne tematizuje. V tomto kontexte považuje žalobca výrok o žiadnom procesnom návrhu za prinajmenšom "nepresný". Určovací žaloba sa týka vymáhania neoprávnených poplatkov, t.j. správania ktorého sa žalovaný dopustil v období rokov 2014 - 2015. Či sa to žalovanému páči alebo nie, skutočnosť, že sa v roku 2017 za pomerne vysokú odplatu zbavil svojich privilégií nič nemení na tom, že v roku 2014 od žalobcu vymáhal to, na čo nemal oprávnenie. Podľa žalobcu použitie CSP na rozsúdenie žaloby podanej v súlade s OSP možno nie je úplné korektné, a to obzvlášť za situácie, keď sa nik strán neopýtal, či majú z dôvodu optimalizácie sporu výhrady k aplikácii novej procedúry. Žalobca v tejto súvislosti poukázal rozhodnutie Ústavného Súdu PL. ÚS 36/95. Žalobca nenamieta, že postúpením pohľadávky zo

žalovaného na žalobcovho syna k postúpeniu privilégií naozaj aj došlo, napr. prevodom záložného práva na katastrí. Problematickým je v kontexte rozsudku súdu prvej inštancie presun povinností zo žalovaného na žalobcovho syna - terminálneho postupníka. Ten vo svojom vyjadrení deklaroval, že od žalovaného pri postúpení pohľadávky prevzal len tie povinnosti, ktorých vznik a existencia je v súlade so zákonom, prípadne z neho explicitne a transparentne vyplývajú. Rozporované povinnosti, také povinnosti ktoré sú dôsledkami vymáhania neoprávnených nárokov (napr. povinnosť uhradiť dlžníkovi súdne trovy), či iného protiprávneho konania (napr. porušenie práv dlžníka vo veci ochrany jeho osobných údajov) však terminálny postupník od žalovaného neprijal. Podľa zmluvy medzi žalovaným a V. D. I. O..I.. prevzal žalovaný vo veci hypotekárneho úveru žalobcu ". N. veriteľa, pričom pohľadávku prevzal v stave ako ". O. Q.. Naopak v zmluve o postúpení medzi žalovaným a žalobcovým synom doložka o presune povinností chýba. Preto bol žalobcov syn ochotný za tak rizikóvu pohľadávku zaplatiť odplatu nemalej výšky. Úroveň právnej ochrany sociálne znevýhodnených osôb pred dravcami aplikujúcimi ich ". D. na sklonku roku 2018 na území Slovenskej Republiky v skutku a v pravde nie je na smiech, ale na zaplakanie. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vo veci neexistencie právneho záujmu, keďže mu v súvislosti s obranou voči neoprávneným nárokom žalovaného vznikli náklady, ktoré sú pre priemerného slovenského dôchodcu likvidačné. Naliehavý právny záujem je procesnou podmienkou a v tomto zmysle sa naň vzťahuje ustanovenie § 161 CSP. Napriek tomu že súd prvej inštancie tvrdil, že nebol preukázaný právny záujem, a teda že nebola splnená procesná podmienka, sudca konanie nezastavil. V tomto zmysle podľa žalobcu došlo k jednaniu v rozpore s § 161 CSP, a teda aj v rozpore s § 365 CSP ods. 1 čo je to, čo odvolanie napáda. Žalobca poukázal na to, že aj 5 mesiacov po vydaní rozhodnutia je žalovaný na liste vlastníctva k nehnuteľnosti žalobcu stále evidovaný ako veriteľ, ktorému bola súdom uložená istá povinnosť. Žalovaný sa ani slovom nevyjadruje k podstate toho, o čo vo veci určovacej žaloby beží, teda k tomu, že žalovaný od žalobcu požadoval to, na čo nemal oprávnenie. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi bankou a žalovaným prevzal žalovaný vo vzťahu k žalobcovi všetky povinnosti. Žalovaný vo vyjadrení nepredložil hmotnoprávne dôkazy či skutkové tvrdenia, ktorými by preukázal presun rozporovaných povinností na inú osobu.

8. Žalovaný v duplike k vyjadreniu žalobcu zopakoval, že postúpením pohľadávky sa mení osoba veriteľa tak, že na miesto pôvodného veriteľa (postupcu) nastupuje iný subjekt (postupník), ktorý vstupuje do všetkých práv a povinností predchádzajúceho veriteľa v súvislosti s postúpenou pohľadávkou. V článku III. bod 4. prvá veta zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29.9.2014 uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom ako postupcom a žalovaným ako postupníkom si strany dojednali, postupca postupuje postupníkovi pohľadávku spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami a povinnosťami s nimi spojené. Pôvodný veriteľ tak v zmysle zmluvy postúpil na žalovaného len tie povinnosti, ktoré sú spojené s postupovanou pohľadávkou a jej príslušenstvom, a teda nie úplne všetky povinnosti veriteľa ako tvrdí žalobca. Aj keď v zmluve o postúpení uzatvorenej medzi žalovaným ako postupcom a synom žalobcu ako postupníkom, sa výslovne nehovorí o postúpení povinností, ale len o postúpení práv; z charakteru inštitútu postúpenia pohľadávky vyplýva, že na syna žalobcu ako postupníka boli postúpené nielen všetky práva ale aj povinnosti súvisiace s pohľadávkou a jej príslušenstvom. V zmluve o postúpení pohľadávky sa tiež nenachádza ustanovenie, ktoré by postúpenie všetkých či niektorých povinností spojených s pohľadávkou vylučovali. Žalovaný tvrdí, že žaloba je žalobou určovacou o určenie neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute a nie žalobou na plnenie, ako tvrdí žalobca. Keďže retroaktivita CSP *expressis verbis* vyplýva z § 470 ods. 1 CSP, okamžité pôsobenie CSP aj na konania začaté pred účinnosťou CSP (až na určité výnimky) nie je v rozpore so zákazom spätného pôsobenia noriem či v rozpore s princípmi právneho štátu, pretože nedochádza k znevýhodneniu žiadnej strany sporu a ani k zásahu do akýchkoľvek práv strany sporu, keďže sa mení len procesný postup konania súdu. Práve na to dohliada § 470 ods. 2 a 3 CSP. Naliehavý právny záujem je súčasťou žalobného nároku, nejde iba o procesnú podmienku. Absencia naliehavého právneho záujmu je dôvodom na zamietnutie žaloby.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), s postupom podľa § 382 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

10. Predmetom žaloby je určenie neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute v článku 11 zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti uzavretej dňa 7.5.2005 medzi záložným veriteľom V. D. I., O..I.. a žalobcom ako záložcom, ďalej určenie, že žalovaný nie je oprávnený označeným titulom žiadať od žalobcu zaplataenie zmluvnej pokuty a určenie, že žalovaný nie je oprávnený žiadať od žalobcu zaplataenie

trov právneho zastúpenia v sume 835,74 eur, odmenu dražobníka v sume 1.339,98 eur, cestovné dražobníka v sume 194,10 eur ani cenu inzercie v sume 1.097,20 eur.

11. Vzhľadom na charakter žaloby (určovací žaloba) postupoval súd prvej inštancie správne, keď sa v prvom rade zaoberal tým, či je predmetná žaloba procesne prípustná z hľadiska naplnenia predpokladu úspešnosti takejto žaloby o určenie skutočnosti, teda že je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení a to v spojení s námietkou nedostatku vecnej legitímácie vznesenou žalovaným.

12. V podmienkach danej veci na otázku prípustnosti predmetnej žaloby, ktorá bola na súd doručená dňa 21.1.2015 bolo potrebné s poukazom na ustanovenie § 470 odsek 2 prvej vety CSP účinného v čase rozhodovania o tejto žalobe aplikovať ustanovenie § 80 písmeno c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP). Takýto výklad zaujal aj Najvyšší súd SR napríklad v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/30/2018 zo dňa 18.12.2018.

13. Podľa § 80 písmeno c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

14. Z citovaného ustanovenia § 80 písm. c) OSP vyplýva, že žalobou (návrhom na začatie konania) bolo možné uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. V prípade určovacej žaloby musí mať súd v každom štádiu konania doloženú existenciu naliehavého záujmu na určení, s výnimkou žalôb v ktorých je naliehavý právny záujem prezumovaný zákonom. Či tento záujem jestvuje, skúma súd ex offio, teda z úradnej povinnosti. Platí to pre súd prvej inštancie a aj pre súd odvolací. Pre skúmanie súdom teda netreba, aby takúto obranu (nastolenie otázky o naliehavom právnom záujme) v konaní žalovaný predniesol. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacej žaloby, nie k zastaveniu konania ako to nesprávne tvrdí žalobca. Naliehavosť právneho záujmu je daná vtedy, ak je tu stav, že právo, respektíve právny vzťah medzi stranami sporu je sporný, jestvuje ohrozenie práva, či právneho vzťahu, respektíve stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom, a jestvuje potreba odstránenia tejto neistoty, respektíve ohrozenia práva alebo právneho vzťahu. Naliehavý právny záujem je zásadne daný vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo, ak by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. Naliehavý právny záujem na žalovanom určení je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia. Odvolací súd v tejto súvislosti navyše poukazuje aj na to, že i ustanovenie § 137 písm. c), d) aktuálne účinného Civilného sporového poriadku obdobne stanovuje, že žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

15. Rovnako z úradnej povinnosti, teda i bez toho, aby to strany sporu navrhli, skúma súd ich vecnú legitímáciu, či aktívnu, spojenú s existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnu, spojenú s existenciou tvrdenej povinnosti (podporne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Cdo/205/2009 z 29.6.2010, nález Ústavného súdu SR, I. ÚS 407/2016 - 37 zo dňa 12.12.2017). Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva alebo povinnosti, ktorá je predmetom konania.

16. Z hľadiska skutkového stavu bolo v prejednávanej veci zistené, že zmluvou zo dňa 27.5.2004 č. XXX/XXXX/XXHU poskytla V. D. I., O. I. ako úverový veriteľ žalobcovi hypotekárny úver. Tieto subjekty súčasne uzavreli dňa 27.5.2004 aj zmluvu o zriadení záložného práva, podľa ktorej dal žalobca na zabezpečenie pohľadávky z hypotekárneho úveru do zálohu svoj byt nachádzajúci sa v D. na ulici N. U. Č. X/A. V záložnej zmluve sa žalobca ako záložca (úverový dlžník) v článku 11 zaviazal, že počas trvania záložného práva byt nescudzí a v prípade nesplnenia tejto povinnosti zaplatí záložnému veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške nesplatennej pohľadávky s príslušenstvom, zabezpečenej touto zmluvou. Zmluvou zo dňa 29.9.2014 postúpila V. D. I., O. I. pohľadávku voči žalobcovi z hypotekárneho úveru po jej zosplatnení za odplatu vo výške 10.445,17 eur na žalovaného. Následne uplatnil žalovaný

záložné právo vyhlásením dobrovoľnej dražby prostredníctvom dražobníka 1. konsolidačná, spol. s r.o.. Žalovaný navrhol výkon záložného práva na postúpenú pohľadávku vo výške 10 445,17 eur, úrok vyčíslený do 29.9.2014 vo výške 153,83 eur a úrok z omeškania vyčíslený za čas od 29.9.2014 v sume 63,22 eur ako aj na zmluvnú pokutu dva krát po 949,54 eur, vyčísliť si trovy právneho zastúpenia 835,74 eur, cenu inzercie 1.097,20 eur a odmenu dražobníka vo výške 1.339,98 eur a cestovné dražobníka 194,10 eur. Dražba sa na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava IV, o nariadení neodkladného opatrenia č.k. 5C/157/2014-18 zo dňa 16.12.2014 neuskutočnila. V priebehu tohto súdneho sporu žalovaný zmluvou zo dňa 17.7.2017 postúpil pohľadávku, ktorá bola na neho postúpená zmluvou o postúpení uzavretou s V. D. I., O..I.. na A. H. N., narodeného X.X.XXXX (syna žalobcu, zároveň jeho zástupcu v tomto spore) za odplatu 10.445,17 eur, zodpovedajúcu výške dlhu, ktorý mal žalobca voči V. D. I., O..I.. ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky z banky na žalovaného.

17. Podľa § 524 odseky 1, 2 Občianskeho zákonníka môže veriteľ svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. V zmysle označeného ustanovenia namiesto pôvodného veriteľa (postupcu) sa dlžníkovým veriteľom stáva postupník a s postúpenou pohľadávkou prechádzajú všetky práva s pohľadávkou spojené. Právami spojenými s pohľadávkou sú najmä práva vyplývajúce zo zabezpečenia záväzkov. Záložné právo, ako právo akcesorické sleduje pohľadávku, ktorú zabezpečuje. Sleduje ju aj v prípade zmeny veriteľa postúpením pohľadávky. To znamená, že v prípade prechodu alebo prevodu (aj postúpenia) pohľadávky záložné právo prechádza na nadobúdateľa pohľadávky.

19. Záložné právo v zmysle § 151a Občianskeho zákonníka slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva; umožňuje, aby veriteľ uspokojil svoju pohľadávku z predmetu zálohu, ak pohľadávka, ktorá ním bola zabezpečená, nebude riadne a včas splnená. Vznik a zánik záložného práva sa odvíja od vzniku a zániku zabezpečovanej pohľadávky. Z uvedeného potom pre danú vec vyplýva, ako to správne zafinoval aj súd prvej inštancie, že s postúpenou pohľadávkou prešlo na A. H., N., narodeného X.X.XXXX právo uspokojiť si postúpenú pohľadávku výkonom záložného práva a žalovaný postúpením pohľadávky stratil akékoľvek práva s ňou spojené, pretože pohľadávka už žalovanému nepatrí. Určovací žaloba je založená na tom, že na jej základe vyhlásené súdne rozhodnutie má vytvoriť základ konkrétneho právneho vzťahu, ktorým sa predíde možným budúcim sporom jeho účastníkov. Je správna argumentácia žalobcu, že základný záväzkový vzťah zostáva aj po postúpení pohľadávky zachovaný (postupuje sa totiž len pohľadávka), avšak v danom prípade sa právo na zmluvnú pokutu viazalo na zabezpečovacie právo spojené s pohľadávkou zo zmluvy o úvere, viazalo sa na splnenie povinnosti úverového dlžníka nescudzit' počas trvania záložného práva založenú nehnuteľnosť, ktoré právo prechádza na postupníka v takom stave, v akom sa nachádzalo v čase postúpenia, teda postupník si môže uplatniť svoje právo za rovnakých podmienok ako pôvodný veriteľ. Postúpením pohľadávky zo žalovaného na A. H., N., narodeného X.X.XXXX vrátenie nadobudnutia práv záložného veriteľa stratil žalovaný postavenie veriteľa zmluvnej pokuty, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáha vyslovenia neplatnosti jej dojednania. V dôsledku právnej skutočnosti postúpenia pohľadávky zo žalovaného na A. H., N., narodeného X.X.XXXX bola odstránená aj žalobcom tvrdená neistota ohľadom výšky dlhu, ktorý si žalovaný voči nemu mienil uplatniť výkonom záložného práva, pretože žalovaný týmto právom už nedisponuje a samotný výkon záložného práva ani nebol zrealizovaný. Tým vyriešenie otázky spornosti výšky pohľadávky, pre ktorú mohol žalovaný uplatniť záložné právo stratilo v podmienkach danej veci význam. Keďže žalovaný nedisponuje právami, ktorými by mohol zasiahnuť do právneho postavenia žalobcu, potom pre žalobcom požadované určenie absentuje v danej veci naliehavý právny záujem, pre ktorý nedostatok žaloba nemôže byť vecne prejednaná. V podmienkach danej veci je otázka naliehavého právneho záujmu bezprostredne spojená s okolnosťou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Žalovaný nie je nositeľom hmotnoprávných oprávnení a povinností zo záložnej zmluvy, navyše sám žalobca prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní dňa 7.9.2017 (č. I. spisu -153) predniesol, že určovacie žalobné petity „. U. N. H. C., preto súd prvej inštancie správne ustálil, že vo vzťahu k uplatnenému nároku nemôže byť žalovaný v danom spore pasívne legitimovaný a že prejednaní predmetnej žaloby bráni nedostatok naliehavého právneho záujmu. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie, pre ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol, stotožňuje.

20. Vzhľadom na uvedený právny stav veci je bezpredmetná odvolacia argumentácia žalobcu ohľadom nevykonania dôkazu súdom prvej inštancie, ktorý žalobca predložil prostredníctvom svojho zástupcu na

pojednávani dňa 7.9.2017, označený ako „ T. N. (A. H., N., narodeného X.X.XXXX-zástupcu žalobcu v tomto konaní). Právu navrhovať dôkazy, nekorešponduje povinnosť súdu navrhované dôkazy aj vykonať, rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy súd vykoná patrí výlučne súdu. Pre právne vyhodnotenie skutkového stavu bolo potrebné posúdiť dojednania obsiahnuté v zmluvách ich účastníkov. Súd prvej inštancie takto správne postupoval a ani odvolací súd nemal dôvod sa od takéhoto postupu v súvislosti s potrebou vykonania označeného dôkazu odchýliť. Samotná okolnosť, že sa súd prvej inštancie s týmto návrhom žalobcu nevysporiadal, nie je vadou, ktorá by v podmienkach súdnej veci vyvolala následok porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a s týmito dôkazmi sa súd prvej inštancie aj riadne vysporiadal. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

21. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutom zamietajúcom výroku ako vecne správne rozhodnutie potvrdil.

22. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu do výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorým žalobca namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa dospel odvolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci je potrebné tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmeniť. Ustanovenia Civilného sporového poriadku sú pri náhrade trov konania primárne koncipované tak, že sa priznáva náhrada trov podľa úspechu v spore, z ktorej zásady vychádzal aj súd prvej inštancie. Avšak výnimočne nemusí súd úspešnej sporovej strane priznať náhradu trov konania, teda neuložiť povinnosť neúspešnej sporovej strane nahradit' trovy konania úspešnej sporovej strane (§ 257 CSP). Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za úspech v konaní (alebo zodpovednosti za zastavenie konania), ktorá je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Služi na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené právo, alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Záver súdu o tom, že ide o výnimočný prípad, a či tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Nejde o ľubovôľu súdu, ale o starostlivé posúdenie všetkých rozhodných hľadísk. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia je teda aj to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj sporových strán k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu svojich procesných povinností, k vývoju dôkaznej situácie a pod. Teda dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať určitého druhu konania prípadne konkrétnej procesnej situácie, ktorá v priebehu konania nastala. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej sporovej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane sporových strán, jednak tej, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane tej, ktorej inak patriaci nárok by nemal byť priznaný, či totiž možno od nej spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášala bez nároku na ich náhradu, keď mala v konaní úspech. Predmet sporového konania vymedzujú dva prvky, a to jeho predmet určený požadovanými účinkami súdneho rozhodnutia vyjadrený žalobným petitom a základ, ktorým sú skutočnosti, ktoré žalobca predniesol k odôvodneniu žalobného petitu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania má byť logickým ukončením celého súdneho konania.

23. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca urobil predmetom sporu ochranu svojho práva, o ktorom tvrdil, že bolo porušené výkonom práv žalovaného ako záložného veriteľa spojených s pohľadávkou, ktorá má základ v spotrebiteľskej zmluve o hypotekárnom úvere. Zmluva o hypotekárnom úvere nemá síce povahu spotrebiteľského úveru, pretože zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch úverovú zmluvu za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti na bývanie vylučuje zo svojej pôsobnosti, avšak keďže je to zmluva typová tzv. formulárová má v zmysle ustanovenia podľa § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka povahu spotrebiteľskej zmluvy a podlieha režimu práva ochrany spotrebiteľa. Sporným v konaní nebol právny základ uplatneného nároku, ale posúdenie dôvodnosti jeho výšky, ktorú si strany vo veci mimosúdne vysporiadali, pretože A. H., N., narodený X.X.XXXX, syn žalobcu a v spore vystupujúci v postavení zástupcu žalobcu vstúpil do hmotnoprávneho vzťahu so žalovaným s účelom pomôcť

otcovi (žalovanému) a ochrániť jeho majetkové práva, pred nárokmi, o ktorých žalobca tvrdil, že sú nedôvodné, a ktoré sa nakoniec do mimosúdneho riešenia veci premietli tak, že žalovaný ich uspokojenie nežiadal. Syn žalobcu A. H., N., zmluvou o postúpení pohľadávky vstúpil do práv žalobcovho veriteľa za odplatu zodpovedajúcu výške úverového dlhu, čo nasvedčuje k čiastočne neúspešnému bráneniu sa žalovaného. Samotná okolnosť, že žalobca je dôchodca ešte neznamená to, že jeho majetkové pomery vykazujú znaky materiálnej núdze a odkázanosti, neľahkej životnej a zdravotnej situácie, čo nakoniec nebolo ani preukázané, rovnako ako tvrdý verejný záujem, avšak v rámci širšieho spektra okolností významných z hľadiska použitia ustanovenia § 257 CSP sú to v podmienkach danej veci práve dôvody, ktoré viedli žalobcu k súdnej ochrane práv a postoj strán konania k predmetu sporu, k jeho vyriešeniu a výsledok vyriešenia, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu opodstatňujú moderáciu povinností k náhrade trov konania v tejto veci. Žalobca mal síce dostatočný priestor pre procesnú reakciu na výsledok riešenia veci medzi žalovaným a novým veriteľom (jeho synom), avšak bolo by nespravodlivým, aby sa negatívne dôsledky procesného postupu žalobcu v podobe zamietnutia predmetnej žaloby s ohľadom na výsledok skutočného vyriešenia predmetu sporu premietli do priznania nároku na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi. Preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania medzi žalobcom a žalovaným zmenil tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

24. Naopak ale odvolací súd nevidel dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP vo vzťahu k trovám odvolacieho konania, pretože bolo vecou žalobcu, že neprijal rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý bol vydaný na základe výsledkov potrebného dokazovania a nakoniec bol aj presvedčivo odôvodnený. Preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalobca v odvolacom konaní samostatne napadol dva výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vo veci samej jeho odvolanie nebolo úspešné, úspešné bolo ale vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Preto odvolací s ohľadom na rovnaký úspech strán v odvolacom konaní rozhodol, že žiadna z nich nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

- (1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak
- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).
- V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).
- Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
- Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).